POVESTE DE RĂZBOI

---

de Gregory Benford

Traducerea   Mihai-Dan Pavelescu

1.

Russ îşi flexă mîinile cu patru degete cleme şi inspectă peisajul. Erau pe faţa întunecată a lui Ganimede. Seceri palide ale celorlalţi sateliţi despicau bezna. Jupiter atîrna deasupra orizontului îndepărtat precum un pepene rotund, luminos. Numără trei umbre distincte, fiecare diferit colorată.

Deci, îşi pierduse nava. Se puteau întîmpla lucruri şi mai rele. Ar fi putut muri.

Co-pilotul Columbard murise deja. O lăsaseră în epavă, neizbutind nici măcar să-i scoată corpul. Deşi n-ar fi putut-o îngropa în blestemata de gheaţă.

- Poate c-o să ne ajute să ne strecurăm cu detectorii optici de identificare - pattern, îi arătă umbrele lui Zoti.

- Umbre? întrebă ea, gîfîind la urcuş cu toată gravitaţia scăzută. Ducea un balot mare cu provizii. Crezi?

- S-ar putea. Nu credea cu adevărat, totuşi în momentul acela trebuia să te agăţi de ceva.

- Mai bine s-o ştergem de-aici.

- Crezi că Fedii ne-au dat de urmă?

Femeia scutură din cap, un gest scurt vizibil prin casca salopetei, lipită de ţeastă.

- Ai noştri le-au băgat destul piste false, le-au aruncat şi EM-uri... tot tacîmul.

Russ îi respecta aptitudinile tehnice, însă el nu se baza niciodată numai pe amăgiri. Cel mai bine era s-o şteargă pînă nu venea vreun liliac să verifice epava.

- O frigem în trei minute, spuse el.

Privi îndărăt spre cilindrul metalic zdrobit: rezultatul impactlui dintre *Asskicker II* şi o proeminenţă uriaşă de gheaţă negru albăstruie. Acum nu mai arăta ca un fabulos de costisitor şi ameninţător bombardier, ci era pur şi simplu un maldăr de resturi. Nye şi Kitsov urcară dealul, ducînd alte materiale.

- Ai luat cuburile CCD? îl întrebă Russ pe Nye.

- Îmhî.

Nye pufni. Nu era niciodată vorbăreţ şi lasa pe seama chipului său să prezinte nemulţumirile.

- Crezi c-am prins ceva bun? întrebă Russ.

- Nişte poze de vînători, răspunse Nye. În plus un prim-

plan mare, baban, al şarpelului care ne-a lovit.

Russ încuviinţă. Şerpii erau rachetele subţiri, argintii pe care tehnojocii lor din Emisfera Nordică nu le putea doborî.

- Bine, rosti, poate că-s bune.

- Bune, da, pentru Comandă. Nu bune pentru Reţea, spuse Kitsov.

- Reţea? repetă Zoti. Oh... păi *Reţeaua* nu poate utiliza ceva ce nu-i public. O lansare de şerpi are numai SS pe ea.

- SS? întrebă Russ.

- Se zice că-nseamnă Strict Secret, rînji Zoti, dar pentru noi poate fi Super-Sula. Noi n-avem nimic de cîştigat.

Russ încuviinţă. Detesta mercenarii. Dacă totul ar fi decurs bine, *Asskicker II* ar fi trimis o rachetă cu fuziune în Staţia Hiruko. Drepturile reţelei de difuzare pămîntene pentru imagini le-ar fi revenit lor, cu Russ căpătînd parte dublă, deoarece era Căpitan şi pilot.

Conta oare cîtuşi de puţin? Nu puteai fi sigur că o lăcomie subconştientă nu te făcuse să grăbeşti puţin orbita, să scapi numerele, să ratezi ţinta cu un fir de păr. Oare asta permisese şarpelui să pătrundă?

Clătină din cap. N-avea să ştie niciodată şi nu era sigur că ar fi dorit să ştie.

- Tot mai crezi că vedem vreun yen de-aici? îl întrebă Zoti.

Îşi dădu seama că interpretase gestul lui drept negaţie. Acum era privit cu multă atenţie. Echipajul dorea asigurarea că nu erau în pericol, iar el era singura persoană cu autoritate din jur. Nu importa faptul că în viaţa lui nu condusese o operaţie de sol.

- Cred c-o să ne îmbogăţim, răspunse, cu vocea plină de o încredere nu se ştie de unde găsită.

Se întrebă dacă nu sunase găunos, însă ceilalţi părură că se însenineează.

- Bine este! rînji Kitsov.

- Ar fi mai bine dac-am şterge-o de-aici, zise Russ. Haidem.

- Încotro? întrebă Nye.

- Printre dealurile alea, arătă Russ.

Nye se încruntă, sprîncenele negre unindu-se deasupra nasului borcănat.

- Ce-i acolo?

- Mai important e ce *nu-i* acolo, spuse Russ. Ne depărtăm cît mai mult de Staţia Hiruko.

Fruntea lui Nye se încreţi.

- Eşti sigur?

- N-a mai rămas întreg nici un aparat de navigaţie. A trebuit să mă orientez după sateliţi.

Russ vorbise cu multă încredere, însă în realitate nu mai făcuse o orientare directă, cu ochiul liber, din şcoala tehnică.

- Da o busolă? întrebă Zoti.

- Pe satelit din gheaţă? chicoti Kitsov. Nord magnetic unde este?

- Asta-i problema, încuviinţă Russ. Haide.

Se deplasau bine în gravitaţia scăzută. Nici unul nu era atlet, dar se menţinuseră în formă în sala de gimnastică, pe drumul de venire. Altceva nu mai aveai ce face în transportoare uriaşe. Columbard spunea că Zoti făcea toate exerciţiile fizice în sacul de dormit, însă Columbard fusese răutăcioasă. Şi, de fapt, nici prea entuziastă în direcţia sacului. Deşi, se gîndi Russ, părerea ei nu mai conta cine ştie ce, acum cînd nu mai exista.

Pe cînd se îndepărtau de epavă îi lovise o furtună. Era mai degrabă un şuier de fulgi de-abia plutind în atmoş,-fera rarefiată, ucigaşă de metan. îi îngheţă şi mai tare şi se întrebă dacă avea să răcească cu toţii în ciuda extra-, izolaţiilor pe care le purtau peste cos-tumele-salopetă de luptă.

Probabil. Deja îl furnicau tălpile. Se întoarse puţin astfel încît raniţa voluminoasă să-l apere de vînt. Bănuia că, în vreo două zile toţi urmau să aibă degerături.

Dacă aveau să supravieţuiască... Pe Ganimede, un om îmbrăcat cu un costum de presiune normală putea trăi cam o oră. Grindina necontenită de protoni cu energie înaltă îl termina, sfîrtecînd celulele delicate şi răspîndind distrugerea roşie. Era un efect colateral natural al imensităţii lui Jupiter - miezul său de hidrogen metalic comprimat se rotea rapid, generînd cîmpuri magnetice puternice care măturau totul la fiecare zece ore. Cîmpurile acelea erau precum o cuşcă din cauciuc, blocînd şi capturînd protonii scuipaţi de soare. Io, cel mai interior satelit mare, erupea ioni de sulf şi sodiu în capcanele magnetice, îndesind grindina.

La dracu, el era un spaţiojoc, nu pifan. Niciodată nu

condusese o echipă de şoareci de barăci în misiune pe lut.

Se strădui să nu se mai gîndească la balotul din spate şi picioarele îngheţate, şi să ghicească ce făceau Fedii. Războiul se deplasa rapid, poate îndeajuns de rapid pentru a permite echipajului unui bombardier doborît să se strecoare printre patrulele Fede.

Cînd echipajele Emisferei Nordice deţinuseră Staţia Hiruko, fuseseră nevoite să lucreze în exterior, supraveghind roboţii săpători-în-gheaţă. Pentru a se feri .de rafalele de protoni, primii locuitori ai lui Ganimede utilizaseră cele mai recente tehologii: costume superconductoare. Descoperirea unei modalităţi ieftine de producere a firelor superconductoare făcuse posibilă şi ţeserea acestora în costume de prestiune. Curenţii ce treceau prin fire creau în exteriorul costumului un cîmp magnetic, care respingea protonii. în interior, conform legilor magnetostaticii, nu exista absolut nici un fel de cîmp care să zăpăcească instrumentele. Odată porniţi, curenţii circulau într-una, fără rezistenţă electrică.

Spera că şi costumele lor funcţionau bine. Pînă atunci cîmpurile magnetice ale lui *Asskicker II* îi apăraseră, dar un costum se putea strica fără să ştii. Reflectă ia vreo duzină de alte elemente întc-o listă rapid crescătoare a efectelor potenţial mortale.

Deja avea un nou respect pentru primele echipaje Hiruko. Fuseseră ale dracu de bune, muncind în gerul muşcător, pionieri în luptă cu înţepăturile şi muşcăturile gigantei planete. Săpaseră în gheaţă şi chiar începuseră o atmosferă. Fuseseră mai puţine pricepute în auto-apărare.

Bineînţeles, nu aveau nici un motiv să fie. Emisfera Sudică întrevăzuse ocazia şi venise în forţă, total neaşteptat. într-o singură zi cucerise întregul Ganimede. Şi-i ucisese aproape pe toţi Nordicii.

Supravieţuitorii murdari ai echipajului lui *Asskicker II* mărşăluiau sub lumina palidă şi stranie a lui Jupiter. Mai mult de jumătate din masa lui Ganimede era gheaţă din apă, cu numeroase bucăţi de gheaţă din apă, bioxid de carbon, amoniac şi metan şi urme minore ale altor gaze îngheţate. Micul său miez stîncos era îngropat sub un ocean de apă şi zăpadă topită, adînc de o mie de kilometri. Crusta era presărată la tot pasul de urmele lăsate de miliarde de ani de meteori. Aceştia

împestriţaseră peisajul, însă proiectul de realizare al atmosferei rotunjise deja chiar şi muchiile unor cratere mai recente. Sfărîmături provenite din ciocniri străvechi lăsaseră coline de metal şi rocă, singurele forme de relief de pe cîmpia netedă şi stearpă.

Satelitul acesta îngheţat fusese de atîta vreme smucit de mareele lui Jupiter încît rămăsese fixat, precum Luna, cu o faţă de-a pururi aţintită spre planeta cu benzi roşcate. Un ciclu complet zi-noapte era cu puţin mai lung decît o săptămînă terestră. Adaptarea la acest ritm ar fi fost dificilă dacă soarele ar fi asigurat punctuaţie clară nopţilor de trei-zile-şi-jumătate. Însă chiar şi fără o atmosferă, de pe Ganimede soarele era de douăzeci şi şapte de ori mai palid decît din orbita Pămîntului..

Văzură răsăritul de pe creasta unui lanţ de dealuri. Soarele era strălucitor însă curios de mic. Uneori Russ de-abia îl observa, pe lîngă secera albă, plesnită a Europei. Discul acoperit al lui Jupiter pîlpîia cu străfulgerări portocalii printre norii sumbri.

Rotaţia lentă a lui Ganimede fusese suficientă pentru a-i centrifuga oceanul intern, exercitînd un cuplu asupra plăcilor de gheaţă de deasupra. Tectonicele lente operaseră milioane de ani, frecînd plăcile între eie, erodînd şi terasînd terenul. Oamenii săreau peste canioane lungi, straniu de rectilinii, decît să încerce sa le ocolească. Kitsov se dovedi a fi cel mai rezistent dintre ei, parcurgînd kilometri fără pic de oboseală. Russ cerceta cerul îngrijorat. Nimici nu întrerupea negrul de deasupra, cu excepţia ocazionalilor nori cenuşii, zdrenţuiţi.

Merseră o jumătate de zi fără să se oprească. Pe cînd mîncau, Russ făcu inventarul aerului, apei, alimentelor. Dacă procesoarele funcţionau, reciclînd din salopete, puteau supravieţui aproape o săptămînă.

- Cîtă mîncare ai? dori să ştie Nye.

- N-am deloc, răspunse sec Russ.

- Ce?

Ca majoritatea cinicilor, Nye era mai puţin prompt.

- Eu duc focosul.

- Ce!

Nye sări în picioare, parcă revoltat.

- Regulamentul, sergent, rosti încet Russ. Niciodată focosul de fuziune nu se abandonează pentru a nu cădea în mîinile duşmanului.

- Acum trebuie să supravieţuim! Nu putem...

- Ba da, îl opri Russ. E un ordin.

Nye bolborosi ceva în tăcere. După o vreme se reaşeză, părînd nervos şi umil în acelaşi timp.

Russ era aproape de, acord cu ei, poate că avea mai multă imaginaţie. Ştia ce-i aşteaptă.

Chiar dacă nu-i repera nici un vehicul de patrulare, nu se puteau bizui pe transportul lor că avea să trimită o navetă să-i recupereze. Bătălia prin sistemul interior jupiterian continua - văzuse fulgerele pe deasupra, hăt departe printre sateliţi. Forţele din Emisfera Nordică aveau destulă treabă.

Îşi privi mîinile - patru degete - cleme cu sepie delicate încastrate în vîrful fiecăruia. Mîini de pilot de luptă, minuni tehnologice. La întoarcerea pe crucişător îi puteau detaşa ceramo-miracolele şi mîinile lui normale aveau să funcţioneze perfect.

Dar aici, în gerul mişcător şi vidul absolut, nu le putea scoate. Iar frigul ce-i pătrundea prin ele trimitea o durere surdă în susul braţelor.

La durere putea rezista. Stîngăciile putea fi fatale.

- Sus! strigă. Pîn' la culcare mai trebuie să facem nişte kilometri.

2.

Au văzut autovehiculul în ziua următoare, la amiază.

Mergea hurducîndu-se pe lîngă un şanţ. Acesta părea săpat de mîna omului, dar era urma dilatării. Elementele cu radioactivitate naturală din miezul lui Ganimede încălziseră întunecatul ocean interior, fisurînd carapacea de gheaţă.

Însă banda de lîngă făgaşul natural era o rută pe care camionul automat obişnuia să încarce minereurile extrase.

Sau, cel puţin, aşa bănuia Russ. Ştia că deja, după o zi de marş intens, echipajul său obosise peste măsură. Zoti şchiopăta. Poate că *într-adevăr* făcuse gimnastică numai în sacul de dormit. Oricum, lui nu-i păsa, dar dacă-i încetinea s-ar fi putut s-o abandoneze.

Însă camionul schimba toate datele problemei. Se opri, nemişcat, şi-l privi huruind în depărtare. Crampoanele îi muşcau în gheaţa albăstrie iar senzorii anteriori baleiau permanent înainte şi înapoi, căutînd eventualele obstacole.

Russ nu era ofiţer de infanterie. Practic habar n-avea de

flancări şi foc de acoperire şi toţi ceilalţi termeni care-i galopară prin cap şi dispărură, fără să lase nici o urmă de amintiri folositoare.

Oare Fedii puseseră maşini de luptă în camioane? Ideea îi venise brusc şi părea perfect logică. Nu-şi amintea să le fi spus despre aşa ceva la informarea din timpul zborului. Mai ales că ofiţerul care făcea informarea se aştepta ca ei, fie să revină intacţi, fie să dispară pentru totdeauna. Nimeni nu se gîndea că un bombardier de luptă s-ar fi putut prăbuşi. Sau ca echipajul lui să supravieţuiască.

Camionul putea oare să audă radioul din costumul său? Nu ştia. Era mai bine să utilizeze semnele manuale. Ridică o mînă ca o gheară. Nye continuă să meargă, pînă ce Kitsov îl prinse de braţ. Rămaseră locului cu toţii, privind vehiculul portocaliu, apoi uitîndu-se la Russ şi iarăşi la vehicul.

Un lucru era sigur, îşi spuse Russ. Dacă în camion exista o maşină de luptă, ea nu era prea grozoavă. Echipajul constituia o ţintă perfectă, conturîndu-se perfect pe fundalul gheţii murdare.

Îşi flutură ambele braţe. *Jos raniţele.*

Cumva spre surpriza lui, îl ascultară. Era bucuros să-şi dea jos povara de pe umeri.

Camionul continua mai departe, indiferent. Gesticulă larg. *Atac în cleşte.*

Se apropiară în alergare. Vehiculul nu încetini, nici nu se întoarse.

Săriră şanţul adînc fără probleme. Parcurseră rapid următorii patruzeci de metri şi Nye ajunsese lîngă camion cînd, dinapoia acestuia, se auzi un penet slab şi Kitsov căzu.

Russ se îndrepta spre chepengul din faţă, aşa încît nu putea deloc zări partea din spate. Pocnetul se repetă, şi Nye trase cu M18 în ceva, întregul încărcător, *rrrr-t-t-t*!

Pocnetele se opriră. Russ alergă pe lîngă vehicul, gîgîind, cu Zoti alaturi. Nye deschisese spatele camionului. Ceva ieşi dinăuntru, numai ţevi, servomecanisme şi aluminiu ondulat. Deteriorat, totuşi activ, Zoti îşi ridică M18. Nye izbi maşinăria cu patul armei lui şi sparse un senzor optic. Maşina nu se opri. Repezi spre Nye un tăiş, ce apăruse brusc, în prelungirea unui braţ telescopic. Zoti zdrobi braţul. Maşina se înclină şi căzu cu faţa în jos pe gheaţă. Russ trase în panoul sursei de pe spate. Nu mai clinti.

- La dracu! făcu Nye. Avea un cuţit! Ai mai...

- Treci în faţă! răcni Russ, întorcîndu-se.

- Ce? Am...

- Mai are are, strigă Russ, fugind. Dacă Nye nu voia să asculte, era treaba lui.

Aproape ajunseseră cu toţii în faţa camionului, cînd soldatul automat explodă, un *brr-uu-m* slab. Schijele răpiră pe vehicul.

- Crezi că-i mort acum? întrebă Zoti, cu ochii măriţi.

- Da, încuviinţă Russ.

Porni spre Kitsov care zăcea cu faţa în jos. Avea o gaură în pipet şi o gaura şi mai mare în spate. Deja căpătase o culoare roşcat-castanie. Atmosfera rarefiată sugea sîngele din corp, pata răspîndindu-se pe spate şi pe gheaţa pestriţă. Făcuse o băltoacă acolo, care se evapora într-un abur maroniu. O privi, nemişcat, lung timp, amintindu-şi cum Kitsov spusese cîndva că nu-ştiu-ce regulament stupid făcea să-i clocotească sîngele. Asta se şi întîmpla acu. Aici, clişeele deveneau realitate.

Russ ştia că pînă şi nenorocitul de echipament de pe *Asskicker II* l-ar fi putut ţine în viaţă pe Kitsov pînă la revenirea pe crucişător. Însă acum nu avea absolut nici o şansă.

Două zile, doi oameni. Mai rămăseseră trei.

Şi mai aveau aer poate pentru şase zile. Suficient să aibă timp să moară toţi.

3.

Porniră camionul. Autosistemele acestuia se opriseră, la comanda maşinii de luptă. Aparent, aceasta nu emisese un semnal de alarmă, deci, probabil, mai avea timp să se încălzească înăuntru.

Russ verifică direcţia aproximativă în care mergea camionul şi apoi îşi permise să se relaxeze. Erau, cu toţii, epuizaţi.

- Nye, eşti schimbul unu, îi spuse.

- Ce dracul, căpitane, de-abia...

- Toţi sîntem aşa. Supraveghezi bordul şi te uiţi afară pe hubloul frontal. Peste două ore te schimb eu.

Zoti adormise deja, răşchirată pe podea.

Se întinse lîngă ea. Două ore aveau să-i fie mai de folos sinte-narativul. Îl cuplă şi alese un subiect. Nu porno, nu. Deşi, ceva cît mai departe de războiul ăsta. Ceva care să-i ofere

avantajele combinate ale pieptănarii subconştientului şi deplasarea acţiunii.

Se decise şi simţi bîzîitul uşor al electroinput-ului. Mai intîi, muzică. Apoi o pătrundere lentă, lină într-o altă viaţă, într-o altă lume...

* * *

„O trezi lătratul telefonului. Tinei îi plăcea hămăitul prietenos al labradorului, însă nu şi masculului ei. Lovi întrerupătorul şi lipi receptorul de ureche, apoi se împletici pe întuneric în baie.

Era Alvarez, de la Orange County Emergency Management. Veştile erau mult mai rele decît orice se aşteptase: o spărtură în digul de la Huntington Beach.

- Îţi trimit un elicopter, rosti Alvarez în urechea ei. Glăsciorul îndepărtat era încordat de tensiune.

- Nu te deranja - foloseşte-le să-i evacuezi pe oameni. Metro-ul din Laguna ajunge pînă acolo?

- Pînă la oprirea de lîngă rîu. Circulaţia-i blocată acolo.

Se aplecă înainte în penumbra dinaintea zorilor, rezemîndu-şi fruntea de faianţa rece şi permiţîndu-şi zece secunde de răgaz.

Peste patru minute păşea grăbită către staţia de autobuz de lîngă apartamentul ei în Allso Vlejo. Transmiţătorul-brăţară o anunţă că următorul autobuz avea să sosească peste două minute, dar apăru mai devreme, străpungînd semiîntunericul cu farurile.

Pe drumul scurt pînă la Laguna Beach, Tina îl sună pe ofiţerul de serviciu de la County Overview şi află amănuntele. Digul se spărsese destul de rău şi oceanul năvălea în interior fugărind mii de oameni. Se înregistraseră deja trei morţi şi solicitările erau atît de multe încît Operativa nici măcar nu le putea consemna.

Tina deschise un geam şi privi cerul. Senin. Avea noroc - furtuna cu vînturile ei puternice trecuse. Oare ultimele ei răbufniri fisuraseră digul?

Simţi că trecea pe lîncjă ultimul segment ung de verdeaţa naturală din regiune - prezenţa tăcută, umedă a Canionului Laguna. Apoi bamele din neon înconjură autobuzul şi ea coborî. Mersul pînă la Pacific Coast Highway o calmă. Funcţia ei de

inginer şef de structuri îi cerea să afle ce anume rupsese digul, şi dacă nu cumva era o exagerare. O mie de jurişti aveau să folosească detaliile.

Metroul veni exact la timp, bîzîind pe şinele lui argintii. Tina privi secera îngustă a lui Main Beach dispărînd îndărăt, în lumina crescîndă a zorilor, în vreme ce solicita alte amănute de la şeful Operativei prin transmiţător. Metroul ţîşni spre nord pe Pacific Coast Highway în culoarul lui segmentat, torcînd pînă la viteza maximă. Trecură pe lîngă reşedinţele elitei, ticsite cu corpuri ele gardă. Metroul ajunsese din urmă un Iwencen, un vehicul masiv din anii '70, cu aerodinamica unei cărămizi. Lent, coti într-o parte, eliberînd drumul. Pe bara de protecţie un abţibild îi scotea în relief splendida extravaganţă cromată, declarînd CONSIDERAŢI-O UN FEL DE PROTEST. Lăsă în urmă un fum înecăcios.

Deasupra eliportului de la Newport era un trafic intens. Spre sud goneau maşini, claxonînd. Apropiindu-se de podul aerian peste rîul Santa Ana, metroul încetini. Elicopterele se învîrteau deasupra unei blocări ceva mai înainte. Racneau ordine spre mulţimile adunate care păreau că doreau să stea, să privească spectacolul.

Tina coborî şi păji de-a lungul şinelor. Oamenii rătaceau fără ţel, înspăimîntaţi, unii şocaţi şi uzi leoarcă.

Digul începea aici, întăriturile ridicîndu-se către nord pe măsură ce nivelul uscatului cobora. Valurile se spărgeau de zidul exterior, atunci cînd sui pe faleza din vîrf. Putea vedea pînă la Palos Verdes, pe măsură ce zorii aprindeau în portocaliu norii foarte îndepărtaţi. La un kilometru spre nord curba lină a digului se întrerupea brusc. Privi curenţii oceanului alimentînd spărtura, exploatînd cu aviditate această recentă victorie tactică într-un război vast.

O pernă de aer goni spre ea de-a lungul vîrfului din beton al digului. Alvarez, îşi dădu seama Tima; pur şi simplu, bărbatul urmărise metroul.

- Gata de nişte cercetări? întrebă chipul întunecat al lui Alvarez, despicat de un rînjet, atunci cînd Tina sui la bord.

- Trebuie să mă uit ca lumea pînă nu vin cu blocurile, zise femeia. Alvarez încuviinţă. Perna viră şi acceleră.

Deja oceanul mestecase o porţiune mare de beton pretensionat. Curenţii spumegau peste bucăţi cenuşii de bare

răsucite din oţel ce se ridicau precum nişte dinţi sparţi.

- A cedat un întreg segment, spuse Tina.

- Da, nu-i numai o fisură. S-a-ntîmplat ceva serios.

Ceva serios şi profund, îşi spuse ea. Era prima ruptură importantă într-un lanţ ce mergea pînă la Santa Barbara. Dacă exista un viciu fundamental pe care îl scăpaseră din vedere...

Tina coborî panta dinspre uscat a digului, studiind sfărîmăturiie, apreciind cu un ochi cunoscător vectorii şi forţele la care ar fi trebuit să reziste. Oceanul murmura şi năvălea lacom, fluxul umflîndu-se pofticios. Nu existau indicii clare; deja curenţii şterseseră ceie mai multe dovezi. O mîzgă subţire se prinsese de plăcile rupte şi Tina lunecă.

- Hei! strigă zadarnic Alvarez.

Femeia lunecă în josul pantei abrupte. Reuşi să se oprească la marginea şuvoiului de apă sărată.

Mîzga era cenuşie şi supura din fisurile betonului. Mirosea ca detergent de podele şi-i înţepa degetele. Se tîrî încetişor înapoi, însîngerîndu-şi degetele.

- Întreţinerea a fost pe-aici în ultima vreme?

- Nu, am verificat, răspunse Alvarez. Doar tratamentul cu biofilm, acum o jumătate de an.

- Vreo modificare, ceva?

- Nu. Alvarez îşi ascultă transmiţătorul, apoi spuse: Vin elicopterele mari. Ar fi cazul s-o-ntindem.

Tinei nu-i plăcea să piardă puţinele indicii pe care le avea. Luă o cameră 3D de la Alvarez şi începu să facă holografii ale spărturii. Se învîrteau încă deasupra betonului sfărîmat cînd dinspre est apărură şase elicoptere enorme, sub fiecare legănîndu-se în cabluri un imens bloc paralelipipedic.

Alvarez coborî perna pe curba interioară a digului şi după aceea pe apele înspumate. Goniră spre uscat, spre clădirile pe jumătate inundate. Elicopterele îşi aruncară pe rînd tam-poanele din ciment.

Tina ascultă replicile întretăiate ale piloţilor în receptorul pernei de aer. Spărtura era aproape asupată.

- Crezi c-o să ţină? întrebă Alvarez, întorcînd pentru o inspecţie de aproape.

- Oricum e mai bine, miji ochii femeia.

Nici un tampon nu era perfect, însă acesta oprise majoritatea crestelor înspumate ale oceanului.

Reveniră spre uscat. Pacific Coast Highway se găsea la metri buni sub apă. Cîteva indicatoare, răzbătînd deasupra vîrtejurilor, anunţau că aceea era Main Street - dintr-un cartier, îşi aminti ea, monopolizat de buticuri şi de amintiri ale zilelor pierdute, cînd regiunea fusese un vis al iubitorilor de plajă şi surf.

Goniră de-a lungul lui Main, ignorînd strigătele celor refugiaţi pe acoperişuri.

- Sînt în siguranţa acolo, zise ea.

Un bărbat într-un tricou murdar pe care scria HOT TO TROTSKY le făcu un gest obscen. Tina îi întoarse spatele, încercînd să se gîndească.

Perna urni, virînd spre nord, totuşi apa era la fel de adîncă. Oamenii uzi stăteau cocoţaţi pe maşini şi case, semănînd cu nişte şobolani înecaţi.

- Hei! arăta Alvarez.

Pe o alee îngustă un trup plutea cu faţa în jos. Se strecură printre garaje, apele clipocind de vopseaua jupuită. Tina trase corpul înăuntru, o femeie în vîrstă. Braţele începuseră deja să i se înţepenească. Pînă atunci, Tina fusese abstractă şi precisă, adunînd date. Chipul trist, zbîrcit al femeii o trezi. Ochii căprui erau deschişi, privind peste apele Pacificului spre un ţărm îndepărtat pe care numai morţii îl pot vedea.

Continuară mai departe.

Cumva, izul sărat şi înţepător al aerului o alină pentru moment, de parcă o parte a ei dorea să se retragă dintr-o lume brusc redevenită crudă şi solidă. Privi în apele întunecate, maronii de mîl, pe cînd lunecau peste pajişti. Se. gîndi la toate covoarele îmbibate şi mobilierele pătate din casele acelea elegante, stricăciunile provocate de îmbrăţişarea ocazională a oceanului. Foamea şi o veche letargie puseseră stăpînire pe ea. Zumzetul pernei părea c-o atrage într-o visare dulce. Folosea deseori această stare de moţăială, permiţînd subconştientului să se zbată cu o problemă, atunci cînd ea nu mai putea înainta pe pianul conştient. Sunetele înăbuşite şi mirosurile dispărură din jurul ei şi Tina se lăsă să alunece. Doar pentru o clipă.

4.

Russ se întrebă ce formă şi mărime de om proiectase scaunul. Privea înainte printr-un hublou mînjit, strivindu-şi genunchii de fierul rugos. Camionul fusese construit din

minereurile de pe Ganimede şi nimeni nu se obosise să teşească muchiile ascuţite. Scaunul îl tăia prin salopetă şi, cumva, cabina mirosea amărui, de parcă la turnătorie fusese impregnată cu acid.

Însă, mult mai important, cabina era *caldă.* Frigul de pe Ganimede îi pătrunsese în timpul marşului. Menţineau radiatoarele interioare la poziţia maximă, desfătîndu-se.

Dormise bine cu povestea derulîndu-i-se prin minte. Trei plantoane îi refăcuseră pe toţi, şi-l purtaseră prin enigma nerezolvată a Tinei. Detaliile poveştii erau extraordinare - Toate imaginile şi sunetele păreau reale, limpezi şi pline de viaţă. Visul era mai lung decît timpul „real” al poveştii.

Întotdeauna experienţa era stranie; parcă pluteai printr-o lume mătăsoasă, uşor umedă. Simfonia visării complicat realizate aducea ceva real, ce nu era specific viselor - atingea izvoare adînci ale subconştientului, în timp ce impunea un fir narativ concret. Se simţea prins în problemele Tinei - reale, da, însă în acelaşi timp confortabil de îndepărtate.

Aventura, se gîndi strîmbîndu-se, însemna altcineva făcînd ceva periculos la mare depărtare. Lupta continuă a Pămîntului împotriva efectului de seră era de-a dreptul plăcută prin comparaţie cu Ganimede.

Oftă şi, privi atent terenul brăzdat cu făgaşe. În decursul zilei petrecute în camion nu remarcase nici un fel de activitate prin jur. Vehiculul era încet, prudent, stupid. Se oprise de două ori, să încarce recipiente cu minereuri de la minele roboţilor. Minereul ieşea printr-un puţ din sol pe o bandă rulantă. Nu existau maşini de grad superior care să remarce trei fugari umani.

Russ se ridică din scaun, răsucindu-se peste o capotă, şi-i făcu semn cu degetul mare lui Nye să preia cartul. Se schimbau la fiecare jumătate de oră, deoarece mai mult nu puteau sta atent. Zoti adormise în spate. O invidia. Recuperase şi el cîte ceva, dar după cîteva ore nervii îi cedaseră.

- Casca, strigă el. Şi-o puse pe a lui, şi-l privi pe Nye închizînd-o. Zoti dormea cu casca, aşa cum ordonase. Era greu de-a renunţa plăcerii de-a simţi presiunea normală.

Ieşti prin chepengul stricat din spate. Nye îl ciuruise, dar etanşarea de presiune din interior se auto-reparase. Russ se ajută de scoabe pentru a se tîrî pe acoperişul ondulat al

camionului. De aici putea vedea mult mai departe. Imaginea colinelor neregulate îl liniştea într-un fel. Ghemuit înăuntru, zgîindu-se printr-o fantă, era uşor să-şi imagineze Fedii atacîndu-i.

Deasupra, Jupiter eclipsa soarele. Planeta rotundă şi trandafirie precum un pepene părea că înhaţă punctul strălucitor de lumină albă într-o strălucire rozalie, înghiţindu-l după aceea complet. Acum semiluna albă, fisurată a Europei avea să fie principala sursă de lumină de pe cer vreme de trei ore şi jumătate. În jurul atmosferei lui Jupiter plutea un halo roşiatic de la razele soarelui refractate prin păturile exterioare transparente.

I-ar fi plăcut să-şi poată fixa în minte geometria rotindu-se nebună a acestor locuri. Fedii doborîseră toţi sateliţii de navigaţie, şi el nu putea rămîne în emisie atît de mult încît să solicite transportorului o verificare de poziţie. Se gîndi că autocamionul îi îndepărta de Staţia Hiruko. S-ar fi liniştit totuşi dacă putea obţine vreo verificare. Nici o misiune de recuperare n-ar fi riscat să se apropie într-atît de Hiruko.

Îşi scoase transponderul Fujitsu şi-l cuplă în mufa exterioară de energie. Habar n-avea unde se găsea transportorul acum, aşa încît îndreptă antena cu mîner de pistolet spre cer şi emise o rafală rapidă de microunde AJUTOR. Era suficient pentru ca transportul să ştie că erau în viaţă, dar avea să fie greu să le determine poziţia.

După ce termină, se aşeză şi privi dansul lent şi învolburat al cerului. Nici un fulger, deci poate că bătălia luase sfîrşit. Deşi numai pentru o vreme. Nici unul din adversari n-avea de gînd să renunţe la sateliţii interiori.

Russ surîse, amintindu-şi cum, doar cu numai cîţiva ani în urmă, unii din prietenii lui de pe Pămînt spuseseră că un război aici era inutil. Ba chiar şi imposibil.

Este prea departe, spuneau. Prea dificil.

Chiar şi după ce rasa urnană se mutase pe orbita în jurul Pămîntuiui, împrăştiindu-şi fabricile fusiforme şi oraşele cilindrice şi impresarii ce călătoreau de colo-colo, ea continua să fie dominată de rîmătorii-de-sol care negau orice.

Sigur că da, ziceau ei, cucerirea spaţiului a reuşit. Expedierea locuinţelor etanşe pe orbite la o unitate astronomică depărtare de soare era - privind retrospectiv - un pas evident. La

urma urmei, exista un satelit accesibil în apropiere ce oferea materiale şi resurse.

Însă Pămîntul, adăugau ei, constituia o vecinătate salutară. Cele mai multe avanposturi puteau fi reaprovizionate în numai cîteva zile. Exceptînd ocazionala furtună solară, cînd vînturile din particule cu energii înalte şfichiuiau, nivelul radiaţiilor era scăzut. Există suficient soare care să fie focalizat în oglinzi, capturat în plăcile uriaşe de sandvişuri de conversie şi preschimbat în energie de excelentă calitate şi din belşug.

Dar Jupiter? De ce să mergi *acolo?*

La mijlocul secolului douăzeci şi unu, echipele ştiinţifice coborîseră deja pe sateliţii mari, ba chiar se afundaseră în atmosfera densă. Numărînd craterele şi luînd mostre din miezul sateliţilor, deduseseră ceea ce pututseră despre evoluţia sistemului solar. După acea scurtă perioadă de expediţii, nimeni nu mai revenise. Toţi s-au grăbit să sublinieze că un motiv important îl constituie numărul mare de morţi din acele expediţii: jumătate nu mai revedeau niciodată Pămîntul.

Savanţii nu îmblînzesc lumile noi, asta-i treaba pionierilor. Şi, exceptînd grupurile de refugiaţi/fanatici religioşi sau politici, pionierii n-o fac în mod gratuit.

În jurul anului 2050, oamenii începuseră deja să se răspîndească din regiunea vecină Pămîntului. Momeala o constituiau asteroizii - uriaşele zăcăminte rostogolitoare din metal şi piatră, bogate în elemente grele. Aceşti munţi zburători puteau fi deviaţi încetişor de pe orbitele lor buclate şi aduse în joncţiuni de lîngă Pămînt. Delta-V nu era chiar atît de mare.

Acolo, furnalele le topeau şi alimentau fabricile cu şuvoaie constante de preţioase materii prime: mangan, platină, cadmiu, crom, molibden, teluriu, vanadiu, tungsten şi toate metalele rare. Pămîntul fie că le epuizase, fie că nu dorea să-şi polueze biosfera pentru a scurma şi ultima părticică din scoarţă. Prelucrarea metalelor era murdară şi periculoasă. Fabricile spaţiale îşi puteau azvîrli reziduurile în vîntul solar, lăsînd împingerea blîndă a protonilor să le poarte pîna la stele.

Pentru materiile prime, corporaţii precum Mosambi şi Kundusu furnizau singuratici care ieşeau în cutii de conserve presurizate, adulmecînd cu spectometrele printre nenumăratele fragmente. Cele mai multe erau sterile, însă un filon bogat de vanadiu, să zicem, putea transforma un şobolan-de-stîncă

antisocial şi supt la faţă într-un om bogat. Bineînţeles, trăind în gravitaţie zero echipajele nu erau din cale afară de sănatoase. Trebuia s-o şteargă dacă izbucnea o furtună solară şi să-ţi cauţi adăpost înapoia unui asteroid. Cei mai mulţi dintre rătăcitorii de pe o stîncă pe alta desconsiderau protecţiile ce-i apărau de razele cosmice, apreciind că şederea lor avea să fie scurtă şi norocoasă, astfel încît vătămările radiaţiilor n-aveau să fie fatale. Majoritatea pierdeau pariul respectiv.

Cu toate acestea, fără hrană şi aer nu puteau rezista. Acesta se dovedi a fi punctul de sprijin ce împingea omenirea tot mai departe.

Viaţa are la bază elemente chimice simple. O biosferă artificială închisă este în principiu o serie de arderi înăbuşite: hidrogenul arde cu oxigenul formînd apa; carbonul prin ardere dă bioxidul de carbon, care alimentează planetele; azotul se combină în sol pentru ca plantele să poată produce proteine, permiţînd oamenilor să fie într-atît de deştepţi încît să aranjeze toate acestea în mod artificial.

Caloriile care înotau pe orbite vecine Pămîntului se loviseră repede de această problemă. Ele aveau nevoie de un aport permanent de materie organică şi lichide pentru a-şi menţine biosferele de echilibru. Aprovizionarea de pe Pămînt era costisitoare. O soluţie mai bună era de-a exploata puţinii asteroizi ce aveau suficiente condrite carbonice - roci bogate în elemente uşoare: hidrogen, oxigen, carbon, azot.

Erau însă surprinzător de puţini. Majoritatea au fost împinşi cu mari chinuri pe orbite pămîntene şi devoraţi de colonişti. Atunci cînd rătăcitorii au avut nevoie de elemente uşoare, centura asţeroizilor fusese curăţată.

În plus, stînca goală este necruţătoare. Obţinerea sîngelui dintr-o piatră era posibilă în oraşele cilindrice bogate energetic. Coaliţia prospectorilor, slabă, răspîndită, nu putea achita costurile ridicate ale unei uzine de conversie de mare capacitate.

De pe Ceres, cel mai mare asteroid, Jupiter strălucea precum o bomboană multicoloră, cu mult mai mare decît Pămîntul. Şobolanii-de-stîngă trăiau în banda largă situată între două şi trei unităţi astronomice depărtare de soare - erau obişnuiţi cu un soare palid, lipsit de putere şi fuseseră deja dăscăliţi în gerul năprasnic. De la ei pînă la Jupiter nu era mare

lucru; se găseau faţă de soare la o distanţă de 5,2 ori mai mare decît cea a Pămîntului.

Îi intereseau lichidele. Trei dintre sateliţii mari - Europa, Ganimede şi Callisto - erau uriaşi bulgări de gheaţă. Era adevărat, se roteau în jurul celei mai masive planete, cu o masă de 318 ori mai mare decît a Pămîntului. Asta le situa adînc într-un puţ gravitaţional. Cu toate acestea, era cu mult mai ieftin să trimiţi o navă-robot spre Jupiter, şi prinzînd orbita în jurul lui Ganimede, decît să transporţi apă din oceanele Pămîntului. Primele baze instalate pe Ganimede au fost semiautomate - ceea ce înseamnă că nişte nefericiţi trebuiau să întreţină maşinile.

Iar cîteva din maşinile acelea apăruseră tocmai atunci.

Russ se retrase, lipindu-se de acoperişul plat al vehiculului. Înainte o echipă de roboţi excava. Aveau o varietate de şenile şi braţe şi nu păreau periculoşi. Cel mai mare azvîrlea un fluz de minereu ruginiu, din care ceilalţi luau eşantioane.

Deci una din vechile echipe de explorare. Spera că aveau să ignore camionul.

- Ce facem? se auzi Nye în cască.

- Gura!

Camionul păru că ezită, hotărîndu-se dacă să se apropie de roboţi. Un robot micuţ îl observă şi veni spre el, pe anvelopele uriaşe.

Russ încremeni. Robotul părea inteligent. Era probabil conducătorul echipei şi putea declanşa o alarmă.

Continuînd să fie întins, Russ se tîrî pînă la marginea acoperişului. întinse mîinile grele de pilot şi aşteaptă, sperînd că se contopea cu conturul vehiculului.

Robotul examină camionul prin oculare pivotante. Camionul se opri. Robotul se apropie şi telescopă un tub. încet, începu să-l introducă în mufa externă a camionului.

Russ aşteptă pînă cînd ocularele se concentrară asupra cuplării. Apoi izbi robotul în panoul electric. Mînă îi zăngăni pe tabla din cupru, îndoind-o. Robotul tresări, retrăgîndu-şi braţul telescopic.

Era rapid. Se retrăsese pe roţile şovăitoare, însă o făcu prea repede. Roţile patinară. Derapă pe gheaţă, răsucindu-se.

Bărbatul sări jos, cînd ocularele erau îndreptate în direcţia opusă. Poate că transmitea deja o imagine. Lovi încă o dată

panoul, apoi smulse tabla de la locul ei. Cu două degete reteză trei mănunchiuri de fire.

Robotul se opri. Monitorul său extern pulsa cu lumini de alarmă. Russ mai reteză cîteva şi alarmele se stinseră. AVARIE MECANICĂ, afişară digitalele maşinii.

Ceilalţi roboţi continuau să examineze solul.

Cînd sui înapoi, Zoti tocmai ieşea prin chepengul din spate.

- Înapoi, îi zise barbatul. Plecarea.

Se îndepărtară rapid. Roboţii aceia fuseseră uşor de păcălit, deoarece nu-i reprogramaseră Fedii.

În curînd avea s-o facă cineva. Aici îi aştepta un război de durată. O putea simţi în oase.

Necazul era că interesele Pămîntului aveau destulă greutate - şi masă - chiar şi aici. Vechea diviziune nord-sud a bogăţiei şi talentului era oglindită în sistemul solar, deşi deformată. Fedii Confederaţiei Sudice doreau o parte mai însemnată a bogăţiilor jupiteriene. De aceea ocupaseră cîteva baze consumatoare-de-gheaţă din Emisfera Nordică, precum Staţia Hiruko. Acum roboţii aceia lucrau pentru fabricile Fedilor, care aşteptau minereul pe orbitele din jurul pămîntului.

Şocul realităţii războiului, a morţii în vid şi a gerului muşcător, nepămîntesc, reverberase prin politica Pămîntului, aţîţînd oroarea maselor şi senzaţiile personale.

De multă vreme Pămîntul fusese o rezervaţie, super-păzită şi sub-înarmată. Bătăliile şi victoria neaşteptată oferiseră locuitorilor planetei acum docile fiorul păcatului interzis.

Aceasta era o arenă vulgară unde culturi civilizate se puteau măcelări, deplîngînd în acelaşi timp acţiunile bestiale, atrocităţile de neiertat, inevitabilele ghinoane oribile.

Şi să privească totul în tri-D. În culori vii.

Motivaţiile economice erau acoperite de valurile de înfocată participare. Din nefericire, cele două nu erau atît de uşor de separat în sistemul jupiterian. Primele trupe păziseră fabricile automate de pe sateliţi. Astfel, ele şi fabricile deveniseră ţinte principale pentru flotele ce apăruseră accelerînd în sistem. Banii se amestecau cu sîngele. Staţia Hiruko căzuse prima în mîinile Fedilor. Acum singura modalitate de a-i alunga era bombardamentul suprafeţei, sperînd că minele de gheaţă aveau să scape nevătămate. Asta fusese misiunea lui

Asskicker II.

Russ ar fi vrut să afle ceva noutăţi despre bătălie. Prin radio se auzeau doar bîzîituri codificate lipsite de neînţeles, zburînd prin ţiuiturile uriaşelor centuri Van Allen. Veştile l-ar fi distras de la cealaltă preocupare: hrana. Era obsedat de fripturi sfîrîind şi cartofi prăjiţi şi cafea neagră atît de fierbinte încît trebuia s-o sorbi încetişor.

Deja era nevoit să fie atent la împărţirea raţiilor. La ultima masă, Nye şi Zoti se luaseră la ceartă pentru jumătate de baton de fulgi de ovăz. Ştiau că nu mai rămăsese prea mult, chiar şi cu pachetele lui Kitsov şi Columbard.

Continua să călătorească pe acoperiş, încă neafectat de ger, gîndin-du-se la ouă ochiuri şi şuncă. Zoti veni lîngă el. Ea fusese armurierul şi nici ei nu-i plăcea cabina strîmtă şi oarbă, chiar dacă era caldă. Erau obişnuiţi să lupte dintr-o carlingă, înconjuraţi de grafice tri-D, locuind într-o lume electronică atotvăzătoare.

- Nu mai scăpăm odată de mizeria asta, vorbi femeia pe transmiţătorul de mică distanţă.

- Ţi-ar place nişte lut, făcu Russ.

- Da, mă termină gheaţa-asta. Br-r-r! Deşi e drăguţă.

Bărbatul studie valea albastru-cenuşie în care intrau. Pantele erau brăzdate de făgaşe. Dinspre ele, pe întreaga podea neregulată a camionului, se răspîndeau evantaie de pietriş ruginiu. Avea într-adevăr o frumuseţe sumbră.

- N-am observat.

- Mi-ar place să trăiesc aici.

- Chiar aşa? clipi el.

- Nu uita c-am crescut într-o conservă de zece metri. Ai mei erau şobolani.

- Şi cum îţi place gravitaţia asta?

- O şeptime-g? Grozav. Mai mult decît am avut vreo dată pe coardă.

- Ai tăi n-au dat nici o lovitură?

- Ultima dată cînd am fost p-acasă, măsurăm apa tot în centimetri cubi.

Russ arătă spre tumul din gheaţă pe lîngă care treceau. Nu izbutise să-şi dea seama dacă era cumva rămăşiţele erodate ale unei extruziuni, formate de ciudăţeniile tectonicelor gheţii.

- Deci pentru tine asta-i adevărata bogăţie.

- Bineînţeles.

Îl privi întrebătoare:

- Ce-i mai bun decît gheaţa? Poţi face aer, să arzi deuteriul pentru energie... să creşti recolte... ba chiar să-noţi.

- Ai făcut-o vreodată?

- În gavitaţie? Nu... da' o dată m-am strecurat în rezervoarele de-apă de pe Ceres. Cea mai aiurea chestie pe care-am făcut-o vreodată.

- Îţi place mai mult ca-n sero-g?

Încuviinţă entuziastă.

- *Totu*-i mai bun în gravitaţie.

- Totul?

- Păi, îl privi pe sub gene, încă n-am încercat tot.

Bărbatul zîmbi.

- Încercă o dată la normala Pămîntului.

- Da, am auzit că-i destul de nasol. Totuşi gravitaţia ţine totul locului. Se *simte* mai bine.

Russ îşi rupsese spatele cărînd focosul de fuziune, şi simţi un junghi cînd camionul hurducă printr-o groapă.

- Eu nu-mi prea dau seama, făcu morocănos.

- Hei, fruntea sus. Faţă de luptă, asta-i vacanţă.

- Păi, asta e luptă. Cu încetinitorul.

- Mie-mi place, gheaţă şi gravitaţie.

- Ar fi bine nişte raţii mai ca lumea. Probabil că nu era o idee prea grozavă să pomenească de mîncare, însă încerca să găsească o cale de-a continua convorbirea. Pentru prima dată, avea alte sentimente faţă de Zoti.

- Ce dracu', măcar avem destulă apă.

Camionul se hurducă iarăşi şi Russ icni involuntar.

- Ce zici, să mai tăiem ceva?

- Sigur că da, încuviinţă voioasă. Mă dau jos să pot descoperi apa pură. Are gust mai bun decît aia din crucişător.

- Stai pînă ajungem pe drum drept. Nu vreau s-accelereze camionul şi să rămîi în urmă.

- Scoate-l de pe automat.

Deja fuseseră gata s-o piardă pe Zoti o dată, cînd tăiase cu laserul nişte gheaţă.

- Nu vreau să risc. S-ar putea să se vadă în vreun sistem de control din Hiruko.

- Nu cred că Fedii au avut timp să interfaţese toate

sistemele astea. Ţiganii-ăştia nu ştiu nici codurile.

- Au cucerit-o destul de uşor pe Hiruko.

- Au dat năvală peste ea! Să ştii că nenorociţii - ăia... şi se lansă într-o tiradă. Russ era şi el un Nordic, născut şi crescut acolo, dar nu prea avea sentimente faţă de rădăcinile politice care se întindeau pînă la liniile trase pe bătrînul leş al Pămîntului. O ascultă înjurîndu-i pe mizerabilii Fedi şi privi peisajul zgîlţîit, şi atunci zări liliacul.

Apăru de peste dealurile din gheaţă îndepărtate. Perfect negru pe fundalul uşor ceţos ai unui nor gălbui de amoniac, planînd, sau azvîrlind un norişor alburiu de metan cînd nu putea s-o facă.

- Înăuntru! şopti.

Coborîră pe acoperiş. Zoti intră prin chepengul din spate. El aruncă o privire peste marginea acoperişului şi văzu liliacul cotind. Îl observase. Pică rapid, direct spre ei.

M18 erau legate de acoperiş. Nu mai avea timp s-o aducă pe Zoti înapoi, aşa că desfăcu o M18 - asigurîndu-se că era cea încărcată cu HE - şi sări de pe camion, alunecînd şi căzînd în fund. Se ghemui şi alergă, tîrşîindu-şi tălpile pe gheaţă, pentru a nu ţopăi în gravitaţia slabă. Deplasîndu-se la adăpostul camionului, îşi găsi o ascunzătoare formată din cîţiva bolovani.

Liliacul trecu odată pe deasupra vehiculului, plutind ca o enormă pasăre plată, cu senzorii pivotînd. Russ se lipi cît mai mult de stînci. Aparatul se aplecă pe o parte şi coti rapid, revenind. Russ extinse la maxim telescopul căştii şi văzu că purta rachete sub aripi.

Liliacul se alinie cu axul camionului, înapoia acestuia, şi pică. Din unghiul acela semăna mai mult cu un zmeu de jucărie, numai tije de grosimea unor creioane şi membrane.

Aparatul inspecta camionul, nu pe el. Îl urmări o lungime întreagă şi trase cu proiectilele HE. Acestea reculară destul de puternic şi le greşi pe primele două. Al treilea nimeri în fuselajul îngust. Zări lovitura. Înainte de-a putea rînji, o rachetă se declanşă de sub aripa dreaptă, îndreptîndu-se drept spre el, lasînd în urmă o dîră portocalie.

Se aplecă. Racheta nu ajunsese pînă la camion, dar destul de aproape de el.

Impactul fu ca o zgîlţîitură bruscă. Nu auzi nici un sunet, ci pur şi simplu se trezi pe spate. O ploaie de noroi şi gheaţă

căzu peste el.

Liliacul continuă să plutească, parcă indiferent la gaura căscîndu-se în fuselajul subţire, dar nu se mai înălţă. Apoi porni un ţinut lent, lunecă şi brusc începu să se rostogolească aidoma unei cărţi de joc azvîrlite prin văzduh.

Deveni un gheizer de fragmente negre pe coasta unei coline de zăpadă.

5.

Russ se gîndi că-i recepţionase corect toate semnalele.

Era o prostie, ştia asta, şi o ştia şi ea. Însă, cumva, tensiunea din ei crescuse prea mult şi o simplă privire schimbată între ei declanşă totul.

Şi-ntr-adevăr, de îndată ce Nye ieşi prin chepengul din faţă pentru o recunoaştere dincolo de colină, Zoti începu să-şi scoată costumul. Apoi salopeta verde, subţire.

O urmă destul de iute. Îşi întinseră hainele pe jos, alcătuind un aşternut. Bărbatul îi propuse poziţia stînd în picioare, însă ea nici nu dori să audă. Era înfierbîntată şi plină de viaţă în strălucire fosforescentă a cabinei, rotindu-se pe el cu ţipete slabe, exuberante. Primejdie, sudoare, ger pătrunzător - toate contopite într-o serie de mişcări iuţi, lacome, flămînde, pe care le solicitau unul de la celălalt, rostogolindu-se şi lingîndu-se şi contrîndu-se printre mirosurile de ulei de maşină şi fier nelustruit. Iute şi apoi încet, misterios şi grav, de parcă simţurile lor dilatau timpul în căutarea uitării.

Terminară în cele din urmă şi apoi poate nu, după aceea cu siguranţă nu, şi, în sfîrşit, foarte rapid acum, terminară cu siguranţă. Îşi surîseră printr-un văl de transpiraţie şi murdărie.

- Doamne, icni ea. Cel mai bun!

- Din toate timpurile? întrebă neîncrezător.

- Da... îi zîmbi vicleană. Şi primul.

- Ce? Ah, vrei să zici...

- Primul în gravitaţie, îmhî.

- Gravitaţia îţi simplifică cumva alegerile.

- Cred. Poate că-într-adevăr totul e mai bun în gravitaţie.

- Podeaua unui camion nu-i locul cel mai grozav.

- E-a naibii de tare. Să mai încercăm şi-ntr-un loc mai bun.

- Sînt al tău. Se sculă în genunchi şi începu să-şi tragă pantalonii albaştri.

În mod automat, reverifică situaţia lor, revenind în

realitate după o binecuvîntată absenţă. Rederulă evenimentele, încercînd să vadă întregul, să găsească problemele, erorile.

Fuseseră nevoiţi să treacă peste comenzile autocamionului. Fără îndoială liliacul raportase ceva, poate chiar le transmisese imaginile video. Aşa încît Zoti şi Nye desfăcuseră comenzile şi deviasera vehiculul de pe traseul programat.

Părăsiseră drumul marcat şi porniseră în sus printre dealurile neregulate. După o oră apărură doi lilieci. Deja Nye ascunsese camionul într-o grota. Ieşiseră de pe zăpadă în urmă cu vreo doi kilometri, alergînd o rută peste teren stîncos, aşa încît liliecii să n-aibă urme.

Stăteau înăuntru neliniştiţi, în timp ce liliecii desfăşurau o cercetare amănunţită, patrulînd deasupra văii şi îndepărtîndu-se treptat.

Asta îi oferi lui Russ timp să se gîndească, să i se facă foame şi să mănînce. Nu mai le rămăseseră multe alimente. Sau timp. Dacă flota Nordică nu-i dădea bătaie de cap lui Hiruko, Fedii puteau trimite o expediţie de căutare minuţioasă, dirijată de oameni.

Deci trebuiau să schimbe tactica. Dar să stea la căldură.

Probabil că Hiruko identificase deja camionul.

Ceea ce însemna că aveau nevoie de altul. Rapid.

Violînd sigiliul codurilor de la comenzile vehiculului, aveau acces la inventarul general al camioanelor. Nye îl găsi e cel mai apropiat la vro cincisprezece kilometri. Ieşiră din grotă cînd ceaţa alburie apăru dinspre lanţul îndepărtat al munţilor neregulaţi.

Camionul se deplasa destul de rapid o dată ce programele lui de navigaţie prudentă fuseseră şuntate. Se apropiară din lateral de camionul-ţintă, apteptînd la pînă la o colină de ruta lui stabilită.

Iar cînd Nye ieşi să facă o recunoaştere, Russ şi Zoti se priviră scurt, o privire pe jumătate sălbatică şi profitară.

Nye intră prin chepeng, cînd Zoti îşi băgă părul negru în inelul gulerului.

- Vine. Nu se văd arme. Privi derutat de la Zoti la Russ.

Russ îşi dădu seama că era încă aprins la faţă şi transpirat.

- Bun, făcu el energic. Pe el.

- Cît mai repede, zise Nye, chipul îngustîndu-i-se parcă, în

vreme ce se concentra asupra tacticii. Tocmai a-ncărcat la o mină.

- Perfect. Ajută-mi să-mi pun raniţa, spuse Russ.

Nye păru surprins.

- Tot mai duci focosu-ăla?

Russ încuviinţă.

- Regulamentele.

- Auzi, trebuie să-i dăm *drumul*! Nu se-aşteptă...

- Vrei să-l plătim la-ntoarcere?

- De fapt tu-l duci, înălţă din umeri celălalt.

- Exact, rosti sec Russ.

Al doilea camion se deplasa indiferent în josul unui canion îngust. Avea aspectul unei insecte zumzăitoare, văzîndu-şi preocupată de treburi.

- Flancăm? întrebă Zoti.

- Bine, încuviinţă Russ. Imediat cum trece, îl atacaţi din părţi.

- Şi tu? întrebă sarcastic Nye.

- Îl lovesc unde se îngustează canionul. Vezi? Vin de sus.

Abia atunci îşi dădu seama că gravitaţia mică îi deschide noi posibilităţi de manevră. Sări de pe terasa cea mai apropiată, curbîndu-se peste canion şi coborînd deasupra vehiculului.

Zoti şi Nye deschiseră focul asupra chepengului din spate, gloanţele ricoşînd din fierul cenuşiu, gros. O maşină de luptă, Infanterie Clasa II, ţîşni prin chepengul din faţă.

Zăngăni şi se clătină stîngace. Ambele braţe aveau încorporate armament greu şi începu să împroşte spatele camionului, ştirbind colţurile metalice. Încă nu-l observase pe Russ. Cînd îl văzu, o armă micuţă apăru în partea de sus şi trase în el. Russ trase de trei ori şi maşina căzu şi se rupse la jumătate.

Bărbatul n-o mai văzu căzînd. Un glonte de calibru mare îi trecu prin umăr. O agonizatoare floare albă de foc îl fulgeră şi-l răsturnă de pe camion. Căzu pe gît.

6.

„Ironiile abundau pe aici. Pe timpuri, o plajă liniştită unde te puteai dedica băilor de soare şi surfului, principala problemă în Huntington Beach fusese traficul ce încerca să ajungă în vecinătatea ţărmului în după-amiezile de sîmbătă. Acum problema era de-a opri Pacificul să ajungă la oameni.

Tina se gîndea concentrată, cu sprîncenele adunate laolaltă, cînd dirijabilul de observaţie al lui Orange County apăru bîzîind, lucrînd deasupra unui complex de apartamente stucate. Glontele argintiu scînteia în lumina limpede a zorilor.

Nguyan, şeful lui Federal Emergency Management Agency, o chema prin transmiţător şi le ordonă să urce. Tinei nu-i plăcuse niciodată suişul pe cablul-troliu, însă acum era atît de interesată de spectacol încît de-abia îl remarcă. În gondola de sub uriaşul pîntece argintiu, Ngyyen stătea ţeapăn, privind dezastrul de dedesupt.

Era scund. Repezit, direct. Primele sale cuvinte au fost:

- Ce s-a întîmplat?

- Ceva de structură, răspunse Tina. Vreau să văd tot digul dinspre ocean.

- Bine. Făcu semn pilotului. Dirijabilul toarse şi porni leneş spre ocean. Să declar stare de alertă pe tot aliniamentul?

- Mai aşteaptă. Şi verificaţi asta. Îi întinse o bucată de beton, mînjită de mîzga cenuşie.

- De-aici? Nye o adulmecă.

- Aveţi un laborator chimic portabil, nu?

- Da, totuşi ăsta-i clar un defect de construcţie. Ce...

- Verificaţi.

Evită alte întrebări, apropiindu-se de fereastră. Apele întunecate intrau mult în uscat, pînă la Talbett Avenue, ajungînd spre nord pînă la zona mlaştinilor, unde fusese Depozitul Naval de Armament. Cele mai multe clădiri aveau parterul sub apă. Majoritatea construcţiilor erau înconjurate de copaci, ca o măsură de conservare a energiei - umbră vara, adăpost împotriva vînturilor reci iarna.

Se gîndi cu amărăciune cît de înlănţuite erau situaţiile dificile ale omenirii. Efectul de seră mondial forţase conservarea energiei pentru a evita arderea petrolului. Încălzirea globală dusese, de asemenea, la creşterea oceanelor şi topise gheaţa de la poli, declanşînd inundaţiile. Iar acum oamenii erau cocoţaţi prin copaci, pentru a rămîne uscaţi. Poate că la urma urmei hominizii n-ar fi trebuit niciodată să părăsească arborii.

Dirijabilul coborî de-a lungul curburii nordice a digului. Puteau rămîne acolo sus pe vecie, arzînd un minim de combustibil, o altă măsură de economisire ordonată de Fedi. Coborînd şi mai mult, Tina distinse verdele palid al biopeliculei

protejatoare, aplicată periodic pe faţa exterioară a digului.

- Vreo noutate la ultima vopsire? îl întrebă pe Alvarez.

Bărbatul consultă display-ul portabil.

- NU. Ba chiar trebuia să fie mai bună.

- Cum adică?

- Opreşte roaderea betonului de scoici şi-alte chestii.

- Epurator?

- E un strat care opreşte creşterea.

Acum îşi aminti. Tina ştia puţine despre biotehnologie, dar ca inginer înţelegea efectul corosiv al apei sărate. Biopelicula era un paznic viu, care oprea organismele oceanului să roadă betonul poros. Lua în stăpînire suprafeţele, colonizîndu-le pînă le acoperea în totalitate, formînd o pavăză verzuie ce dura de ani de zile.

- Vezi petele alea? Arătă spargevalurile de lîngă spărtura în dig. Biopelicula verde era presărată de zone cenuşii.

- Alege? întrebă NMguyen

- N-au culoarea aia.

Alvarez se încruntă.

- Cum pot microorganismele...?

- Pătrunzînd în fisuri, crescînd şi forţîndu-le să se dilate, răspunse Tina, deşi glasul ei era mai sigur decît se simţea.

- Totuşi, replică Nguyen, produsul ăsta a fost testat peste un deceniu.

- Poate că-i schimbat, sugeră Alvarez.

Nguyen clătină din cap.

- Ai zis că ultima vopsire a fost şi mai bună. Atunci cum...

- Uite ce-i, interveni Tină, biotehnologia nu-nseamnă doar nişte maşinării mititele. E *vie.*

- Şi?

- Formele de viaţă se schimbă permanent. Evoluează. Se transformă.

Nguyen clipi, derutat.

- Tocmai în punctul ăsta?

- Vreun microb o ia razna şi-ncepe să roadă betonul. Şi se reproduce... în apa de mare exista o mulţime de nutritivi.

Raportul laboratorului chimic apăru tocmai atunci pe ecranul central de lîngă fotoliul pilotului. Chiar şi Tina, un inginer, putea vedea că mîzga cenuşie nu avea aceeaşi copoziţie ca biopelicula.

- Aşa-i, făcu Ngyen.

Tina privi curba lungă a digului spre Long Beach, unde limbile din larg protejau plajele. Suprafeţe întinse de apărări ancorate. Oare toate construcţiile acelea erau roase chiar de biotehnologiile proiectate pentru a le proteja? Ironiile abundau astăzi.

- Poate că este o mutaţie locală, spuse Nguyen

- Totuşi asta-nseamnă că produsu-i vulnerabil, size Alvarez, încruntat şi îngrijorat. S-a-ntîmplat aici, se poate-ntmpla şi-n altă parte. D-exemplu, digurile-alea pe care le pun în Potomac, chiar lîngă monumentul lui Lincoln.

Femeia se uită către uscat, unde energiile monumentale din Orange County umpluseră spaţiile lăsate de stricăciunile cutremului. Big One şi efectul de seră nu-i prea descurajară pe cei de aici.

Gestul lor de neastîmpăr neînfricat se ridica în sud, în Irvire: Piramida. Cu patru feţe şi de mărimea mormintelor faraonilor, însă inversată. Vîrful ei pătrundea în sol precum o imposibilă săgeată, păienjeniş de oţel şi sticlă, susţinut în colţuri de coloane verticale din crom călit! Imposibilă, totuşi, straniu de reală, prinzînd strălucirea răsăritului. Razele refractate părea că înalţă clădirile ca nişte jucării mititele din jurul ei.

O pată castanie acoperea o faţă a Piramidei. Tina înţelese că era una din noille biopelicule epuratoare, cuprinzînd treptat Piramida în timp ce o curăţa de murdărie şi o lustruia. Oare şi covorul acela mişcător putea s-o ia razna? Să slăbească pereţii?

- Vor fi multe întrebări la care trebuie răspuns, rosti ea rezervată.

- O să fie costisitor de înlocuit toată pelicula, observă Nguyen. Totuşi, principalul e evitarea unor asemenea incidente.

- Cît crezi că va costa acest mic „incident”? întrebă Alvarez.

- Cinci, şase miliarde.

- Chiar atît? Tina era surprinsă. Şase miliarde de yeni?

- Sau mai mulţi, încuviinţă Nguyen.

Femeia speră să fie cît mai puţini morţi. Întregul incident era stupid, deoarece cineva trebuia să fi intuit acest punct slab biotehnologic. Însă inginerii nu puteau prevede totul, aşa cum nici geologii nu puteau prezice cutremurele. Tehnologia tindea să devină tot atît de vastă şi incalculabilă cît şi forţele naturale.

Lumea continua să-ţi returneze visurile sub forma unor coşmaruri refăcute.

Totuşi nu aveau altă şansă decît să utilizeze tehnologia - meşteşuguri umane, imperfecte, gesturi neînfricate înainte infinitului. Statul trăia cu această încredere, iar azi unii muriseră alături de ea. Dar Tina ştia în adîncul sufletului că oamenii aceştia, binecuvîntaţi de soare şi ocean, aveau să continue.”

7.

Russ fu nevoit să scuture din cap ca să evadeze din spaţiile însorite, fără griji, din Huntington Beach. Nu fusese niciodată acolo, nu fusese niciodată în America de Nord, însă acum tînjea să zacă întins pe o plajă sub mingea de foc a soarelui.

Somnul cu sinte-narativ n-ar fi trebuit să se fixeze atît de puternic. Poate că durerea îngrozitoare distorsionase efectele. Zoti îl cuplase pe sinte-narativ, încercînd să suplimenteze automedul care-l opera. Putea simţi orele de muncă asupra articulaţiei umărului stîng. O treabă de mîntuială, totuşi durerile mari se atenuaseră.

Mai rău era că propria lui memorie era dată peste cap, atunci cînd încercă să-şi amintească ceva. Clipi şi nu izbuti să focalizeze cabina înăbuştitoare. Ştia că Nye spunea ceva, însă nu putea înţelege ce anume.

O singură imagine îi plutea prin minte. Se prăbuşise cu *Asskicker II,* dar nu pe Ganimede. Saturn atîrna pe fundalul negru, înapoia navei. Iar casca lui era din metal, fără vizor integral. În mod comic, un indicator rutier arăta spre destinaţii pămîntene.

Neliniştitor. Oare sinte-naţiunea pătrundea în memoria iui de termen lung? Rescriindu-şi viaţa, ştergînd unele amănunte, amplificînd altele? Trebuia să se observe cu atenţie. Dacă ceilalţi doi îşi dădeau seama, n-ar fi avut cine ştie ce autoritate în funcţia de comandant.

Nu că ar fi avut cine ştie ce autoritate acum. Capul îi cădea de oboseală şi de-abia se opri să-i cadă bărbia în piept. Îşi şterse transpiraţia febrei din ochi cu degetele răşchirate.

Nye, da. Nye vorbea. Ce...?

- De fapt, rosti Nye cu viclenie, s-ar putea ca nu numărul ăla să fie chestia cea mai nasoală.

Russ încercă să-şi liniştească mintea. Nu era în formă. Nu

remarcă aluzia lui Nye.
- Ce?
- Am aflat itinerariul camionului. Nici n-a mai fost nevoie să intru în structura de comandă/surîse mulţumit Nye.
- Grozav. Gîtul îl durea mai rău decît umărul. Înaintarea uruitoare, hurducată părea că-i transmite junghiuri în toată şira spinării. Bandajul de pe rana din umăr îl sîcîia şi irita. Exceptînd asta, avea doar dispoziţie mizerabilă.
- Mergem spre Staţia Hiruko. Să descărcăm minereul.
- Asta nu contează, interveni Zoti. O să-l abandonăm pe undeva.
Russ încuviinţă, cu privirea înceţoşată. Gura îi era uscată şi n-avea chef de discuţii.
- Exact. Furăm altul. Jucăm „camioanele” muzicale cu Fedii.
- Ar fi bine să ne grăbim. Nu mai avem noii douăzeci de kilometri pînă la Hiruko.
- Ce? răcni Russ.
Gura lui Zoti forma un O precis, tăcut.
- Se pare că tot timpul ne-ai condus în direcţia greşită, zise Nye, ironia topindu-se în amărăciune.
Russ se strădui să respire.
- Bine, bine.
Nu prea mai avea ce adăuga. Probabil greşise coordonatele, inversînd ceva. Sau poate că primul autocamion făcuse un ocol care-i anulase toate calculele.
Era lipsit de importanţă. Scuzele erau inutile întotdeauna, doar dacă nu reveneai în transportor, şi o comisie de anchetă hotăra că doreau să pună la microscop.
- Atît de-aproape..., rosti încet Zoti, o să ne prindă uşor dacă părăsim camionul.
- Mda, încuviinţă Nye, eu zic să rămînem în camion şi să ne predăm. Mai bine decît să ne-ngheţe fundurile, decît poate să tragă-n noi şi, oricum, să ne predăm pînă la urmă.
- O ştergem acum, spuse Russ.
- N-auzi ce-am zis? Nye se apleacă peste Russ, încercînd să-l intimideze. E-o tîmpenie! O să ne...
Russ îi izbi în faţă cu un croşeu de dreapta, care răsuci capul bărbatului şi-l trînti. În sfîrşit, mîinile de pilot constituiau un avantaj, dure şi grele.

Russ stătea pe podeaua cabinei şi nu dorea să se deranjeze să se scoale, în plus nu era prea sigur că din picioare ar fi reuşit să dea vreun pumn. Aşa încît, atunci cînd ochii lui Nye se înceţoşară şi bărbatul cel masiv se năpusti spre el, Russ îl lovi în faţă, ridicîndu-şi cizma şi nimerindu-i bărbia. Nye căzu cu faţa în jos pe podea. Russ răsuflă adînc şi aşteptă ca gîtul să i se potolească. Deja Zoti, înarmată cu o bucată de ţeavă, îl păzea pe Nye. Îi făcu semn să stea deoparte.

- Bun, rosti sec Russ, voi zice că ai lucrat şi te-ai lovit la cap, pentru că trebuie s-o ştergem de-aici şi nu vreau să fiu nevoit să te-mpuşc pentru nesubordonare, sau laşitate in faţa duşmanului, sau oricare din celelalte motive avocăţeşti. Asta ar dura, şi n-avem timp. Deci o să continuăm, ca şi cum n-ai fi făcut nimic. Ai priceput?

Nye deschise gura apoi o închise. Dupa aceea încuviinţă.

- Crezi... Zoti ezită. Crezi că *putem* scăpa?

- Nu-i obligatoriu. Totu-i să ne-ascundem.

- Să ne-ascundem şi să-ngheţăm, mormăi Nye. Şi transportul cum...

- N-o să ne ascundem mult timp. Camionul în cît timp va ajunge în Hiruko?

- Ţrei, poate patru ore. Merge la o topitorie de la marginea primei cupole. Am...

- Destul de aproape pentru activităţi guvernamentale, *remarcă* Russ. Se simţea infinit de obosit şi iritabil şi, totuşi, ştia perfect că trebuia să rămînă treaz pînă termina.

- Eşti sigur că poţi...? întrebă Zoti.

Respiră aerul închis al cabinei.

Lumea se aplecă şi se învîrti.

- Nu, de fapt, nu.

8.

Focosul de fuziune explodă frumos la linia orizontului. Un fulger orbitor, apoi o sferă alb-gălbuie, dilatîndu-se.

Nye aranjase declanşatorul aşa încît să acţioneze dacă cineva intra prin chepeng. În plus montase un mic ochi-video în radiatorul camionului, ca să poată vedea cît mai bine punctul de control care oprea vehiculul. Era în raza vizuală a turnurilor fusiforme, înalte, a Staţiei Hiruko. Aşezarea era destul de impresionantă, îşi spuse Russ. Unele turnuri utilizau în tecile lor exterioare gheaţă de o culoare albastru intens, precum trîmba

de apă de-a pururi aţintite spre chipul rotund al lui Jupiter.

Păcat că toate aveau să dispară, se gîndi el. Toţi trei stăteau întinşi sub o proeminenţa, privind către Hiruko. Îşi feriseră ochii cînd văzuseră un ofiţer Fed încruntîndu-se la camion, ocolindu-l, apoi deschizînd chepengul din faţă. Avea aspectul acela oficial pe care Russ îl detesta, tipul de superior care întotdeauna îl întorcea pentru vreo mică neregulă a uniformei atunci cînd avea bilet de voie.

De aceea nu putu să nu rînjească nemilos cînd fulgerul ilumină zăpada din jurul lor. Focosul avea 1,2 megi. Bineînţeles, trebuia să degajeze o rafală de aer înaltă de un kilometru, care avea să distrugă structurile de la suprafaţă şi pe Fedi, lăsînd minele. Era însă un berbec de sol şi trimise o undă pe care o urmăriră venind către ei, străbătînd valea din faţă. Nu avu timp să se scoale, aşa încît se rostogoli, ieşind de sub proeminenţă. Unda izbi în dealul lor şi simţi o zguduitură uşoară în apropiere. Dupa aceea unda sonoră îl lovi puternic şi strînse pleoapele împotrîvindu-se durerii din gît.

Cînd deschise ochii, Zoti îl privea îngrijorată. Îi zîmbi. Ea se aşeză în zăpadă şi-i surîse ademenitor.

Se uită înapoia ei. Dealul se cutase, iar proeminenţa nu mai exista. Nici Nye.

Dacă peste el ar fi căzut numai zăpadă, s-ar fi putut să aibă ceva şanse. Ieşise aproape complet de sub proeminenţă. Îl îngropaseră însă gheaţa solidă şi nişte bolovani mari şi nu mai exista nici o speranţă. Oricum îl dezgropaseră. Păruse oarecum lipsit de sens deoarece, după aceea, nu ştiuseră cum să-l îngroape mai repede.

Norul bombei deasupra lui Hiruko se împrăştie rapid, majoritatea deşeurilor radioactive azvîrlite definitiv de pe satelit.

Russ îşi reaminti prăbuşirea lor cu doar cîteva zile în urmă. Părea că rămăsese departe într-un trecut straniu, comprimat. Acum orice era posibil.

Memoria continua să-i fie afectată de dizlocaţiile suferite în decursul sinte-naraţiunii. Unii, în coada ochiului, i se părea că o vede pe femeia aceea, chipul ei bronzat încreţit într-o încruntătură preocupată. Tina, inginerul triumfător. Oameni precum ea meritau întreg Pămîntul cel rotund şi amărît.

În vreme ce alţi oameni, precum el, luptau pentru flecuşteţele sistemului solar exterior. Oare acesta era sensul

meoriei lui dezordonate? O prevestire a sa, stînd pe un satelit al lui Saturn? Putea războiul să se extindă într-atît, lăsîndu-l cu un craniu de oţel?

Scutură din cap. Tina nu-l părăsi.

Dintotdeauna îi plăcuseră sinte-naraţiunile istorice, scufundarea în timpuri mai simple. însă poate că nici o epocă nu era simplă. Ele doar păreau aşa, de la depărtare. Tot aşa cum oraşele par mai frumoase noaptea, deoarece nu poţi vedea murdăria.

Rămaseră într-un făgaş adînc, îmbibîndu-se de lumina soarelui îndepărtat şi aşteptă. Ca semnal, explozia de fuziune nu putea fi întrecută. Peste o oră, transportoarele începură să bîzîie pe deasupra.

Puţin mai tîrziu, o navă de cercetare apăru jos, deasupra orizontului. Abia cînd apăpru în cîmpul lor vizual, Zoti scoase şi ultimele raţii. Se aşezară pe o stîncă, portocalie şi mîncară batoanele cleioase prin fantele de admisie ale căştilor. N-aveau gustul mai bun decît de obicei, dar nu le păsa. Discutau despre gravitaţie şi nenumăratele ei plăceri.

9.

Tina se instală în pat, aşternuturile albe, scrobite, mîngîind-o cu o atingere catifelată. Ziua cea lungă luase sfîrşit, deşi de-a lungul întregii coase echipele munceau la lumina reflectoarelor. Însă, în principiu, treaba ei se terminase.

Acum erau în focuri jocheii bioteh. Media făceau un scandal mare pe seama incidentului. Deja ea refuzase interviuri pentru trei reţele.

Dorea să doarma, mai ales după baia prelungită, minunată. Rachel venise cu ceai aromat, relaxînd-o şi mai mult.

Totuşi avea nevoie de ceva mai mult. Cu gesturi leneşe, se întinse către modulul de sinte-naraţiune şi-şi fixă la ceafă senzorii de presiune. Asta avea s-o afunde în tărîmul cel mai adînc al somnului.

Ce temă? Logica spunea ca după evenimentele din cursul zilei să aleagă ceva liniştitor. Se încruntă înaintea variantelor. Poate o acţiune tare, cu un protagonist viril. Îi plăcea cineva cu care se putea identifica.

Îi plăceau poveştile de război şi science fiction-ul. Poate o combinaţie...

Tastă alegerea şi se lăsă pe spate cu un suspin senzual.

Muzică, lină la început, apoi clocotind cu disonanţele tensiunii.

Se găsea pe un şes monoton, brăzdat de făgaşe. Lîngă ea se afla o navă zdrobită, iar aerul o muşca prin costumul subţire. Jupiter spumega pe orizontul cenuşiu, neregulat. Îşi privi mîinile, deja amorţite de frig şi văzu că erau cleme cu patru degete.

O să fie o aventură grozavă, îşi spuse.